

Tijdschrift voor Tandheelkunde

APRIL 1932

XXXIX JAARGANG

AFLEVERING 4

REDACTIONEEL GEDEELTE

DA CAPO

Wanneer later iemand de tragi-comedie der technikers-wetjes zal schrijven, dan zou hij daaraan den titel kunnen geven van: De serie der „eenige” artikelen en zal de nazaat zich niet ten onrechte verwonderen over het feit, dat de wetgevende macht in het begin van de twintigste eeuw bij voortduring „eenige” artikelen noodig had om een vorig „eenig” artikel weer ongedaan te maken, aan te vullen of te wijzigen.

En zoo is dan wéér een dergelijk wetsontwerp ingediend, dat den techniker via de beperkte en de volledige tandprothese benevens den titel „tandheelkundige”, thans moet helpen aan de volledige tandheelkundige bevoegdheid en zoo mogelijk (al stelt de Minister dit gelukkig niet voor) aan het praedicaat „tandarts.”

Verwonderen doet dit alles ons niet en wij hebben reeds zoo vaak den nadruk gelegd op hetgeen zich in deze weinig verheffende en voor het aanzien van Regeering en Parlement niet bevorderlijke kwestie achter de coulissen afspeelt, dat ook de meeste onzer lezers bij deze nieuwe poging vermoedelijk wel verontwaardiging, maar geen verbazing meer gevoeld hebben.

De oorspronkelijke opzet van dezen wetten-cyclus was immers, om een vijftal (hoogstens tien of vijftien) onbevoeg-

den straffeloosheid te verzekeren, waarbij een der begunstigen niet onder stoelen of banken stak, dat hij te zijner tijd tevens den tandartstitel zou weten te verwerven!

En nadat inplaats van tien of vijftien, reeds ongeveer 80 gelukkig zijn gemaakt met de bevoegdheid tot het toepassen van de volledige tandprothese, met al de gevolgen van dien, moet nu die bevoegdheid opwaarts worden „afgerond” tot die van de volledige tandheelkunst!

De volksgezondheid, die bij het scheppen van de beperkte tandprothese nog zoo angstvallig in het oog werd gehouden, speelt plotseling geen rol meer, en men vereenzelvigd thans de tandprothese met niet alleen de conserveerende, maar tevens met de prophylactische en orthodontische tandheelkunde en moet ook het kind aan den „tandheerkundige” worden overgeleverd.

Want, terwijl men oorspronkelijk de tandartsen hard viel, wijl zij er zich tegen verzetten, dat men enkele kunsttandzetteren behandelingen in den mond toestond, (dit deel van het beroep kenden zij immers zoo voortreffelijk en het had toch verder niets met de tandheelkunde te maken), is men thans van meening, dat de geheele tandheelkunst in 1932 gerust aan deze ex-gebittenmakers kan worden toevertrouwd.

Belangen van de volksgezondheid? Men heeft dit een uitvinding der tandartsen genoemd, want waaruit bleken de schadelijke gevolgen van de verrichtingen der tandheerkundigen? Natuurlijk zijn de gevallen niet met den vinger aan te wijzen, maar het vereischt slechts weinig tandheerkundig besef om te weten dat kennis van de „tandprothese” ten eenenmale ontoereikend is om het gebied der conserveerende behandeling ook maar eenigszins te beheerschen, om van de orthodontie te zwijgen!

Niettemin wordt voor de heeren een volledige bevoegdheid verlangd. Eerst probeerde men om hen tot het tandartsexamen toegelaten te krijgen. Aan het Ministerie van Onderwijs heeft men weliswaar geweigerd aan dit bedrijf mede te werken, maar er is immers nog een veel eenvoudiger methode?

Men vraagt direct aan het Parlement om die bevoegdheid te verleenen en och, dan is daar allicht iemand, die voorstelt om den titel tandarts ook maar te geven, in de hoop, dat alle gezeur voor goed van de baan zal zijn!

En zoo zien wij in de Nieuwe Rotterdamsche Courant, de reeds meermalen gesignaleerde geneeskundige medewerker optreden precies op tijd, als Jan Klaassen in de poppenkast, om te betoogen dat men nu toch heusch dien tandartstitel er maar bij moet verleenen.

Want, lach niet lezer, *dan wordt de eenheid van den tandartsenstand hersteld (!)*

In 1865, bij het ontstaan van de Artsenwet, zoo betoogt deze vertegenwoordiger van de medische journalistiek, is immers toch iets dergelijks gebeurd!

Weliswaar gaat deze vergelijking even mank, als een vergelijking met een voorstel om thans de eenheid van den artsensstand te willen herstellen door magnetiseurs, piskijkers en wat dies meer zij, de volledige geneeskundige bevoegdheid te geven met den artstitel, maar wat doet het er toe? Zoo nauw wordt de zaak toch niet bekeken en de satelliet der „tandheelkundigen” in de Kamer kan dan immers metforsch geluid komen vertellen, dat „de medici” er evenzoo over denken, niet waar?

„Blijkbaar uit piëteit voor historisch gegroeide tegenstellingen en om de gevoeligheid van sommige tandartsen te ontzien, heeft Minister Verschuur de consequentie van de volle bevoegdheid: d.w.z. den volledige titel (tandarts) niet aangedurfd”, zoo schrijft hij verder.

Een oud, maar toch nog altijd kostelijk trucje en wie weet alweer of het niet kan helpen, *de leugen te lanceeren dat niet de geheele tandartsenstand*, maar slechts enkele vertegenwoordigers tegen dit alles bezwaar zouden hebben.

En ook is voor dezen journalist in het geheel geen beletsel, dat hij bij een vorige gelegenheid in de zelfde courant (5 Juli 1926) schreef over den toen voorgestelden titel van tandheelkundige (wet van 29 Juni 1925):

„Is het echter de bedoeling, oogluikend toe te laten, dat de tusschen haakjes geplaatste beperking rustig wordt verdonkere-maand, dan moeten wij daartegen met allen nadruk waarschuwen. Dan toch zou practisch de volledige bevoegdheid langs een achterdeurtje binnengesmokkeld worden en de goede trouw eischt thans met nadruk, dat dat vermeden wordt.”

Nu schrijft hij precies het omgekeerde, maar erkend moet worden, dat het begrip „goede trouw” sindsdien dan ook niet meer door hem is gebruikt!

Wij zouden de schrifturen van dezen ál te handigen journalist niet zooveel eer bewijzen, ware het niet, dat het gezaghebbende blad, dat hem voor dit soort propaganda onderdak verschaft, zou kunnen doen veronderstellen, dat hij een meening weergeeft, die in de kringen der artsen weerklank zou vinden, hetgeen wij met de grootste stelligheid kunnen tegenspreken. Dat maakt dit soort geschrijf nog te ergerlijker.

Maar gelijk gezegd, het zal ongetwijfeld de aanloop wezen voor een poging in de Kamer, om met de volledige bevoegdheid ook den titel te veroveren.

De Maatschappij tot Bevordering der Tandheelkunde is natuurlijk niet in gebreke gebleven uiteen te zetten, om welke redenen die volledige bevoegdheid voor den vooruitgang der tandheelkunde in Nederland hoogst ongunstig moet worden geacht.

Het behoeft voorts geen betoog dat door een dergelijke maatregel (met of zonder titel-wijziging) de gedroomde „eenheid van den tandartsenstand” niet zal worden bereikt.

Want behalve de geneeskundige medewerker van de N. R. Crt. zal wel niemand gelooven, dat de tandartsen zich deze — vroeger onbevoegd de praktijk uitoefenende — tandtechnikers, als collega's zullen laten opdringen, zelfs al zou hun naast den tandartstitel nog den doctorsbul geschonken worden.

Ten slotte: hoe „eenig” het ook moge wezen dat de tandheelkundige wetgeving wederom met een „artikel” verrijkt zal worden, zoo hopen en vertrouwen wij toch, dat de Kamer deze nieuwste proeve zal terugwijzen! REDACTIE.